RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 240.523 van 23 januari 2018
in de zaak A. 216.230/XII-8027

In zake: 1. Jan GEVAERT
2. de NV TRANSPORT VEYS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vanden Bogaerde en Jasper Bolle
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend bij agentschap Wegen en Verkeer
t.a.v. Veerle Vanempten
Koning Albert II-laan 20/4
1000 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juni 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Vlaamse Gewest van 20 april 2015 om Jan Gevaert een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen wegens inbreuk op het verbod om het wegdek te beschadigen door overlading van een voertuig en de nv Transport Veys burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze geldboete.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2017.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Inge Van Den Dorpel, die *loco* advocaten Frederik Vanden Bogaerde en Jasper Bolle verschijnt voor de verzoekende partijen, en adjunct van de directeur-jurist Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 14 mei 2014 wordt een vrachtwagen met oplegger bestuurd door Jan Gevaert, de eerste verzoekende partij en werknemer van de tweede verzoekende partij, door de Wegeninspectie gecontroleerd op de autosnelweg E17 te Kruishoutem. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat de trekker overladen is op de eerste as met 735 kg en op de tweede as met 2.889 kg. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 3, tweede lid, van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: het decreet bijzonder

wegtransport).

3.2. Op 17 juni 2014 wordt meegedeeld dat de procureur des Konings geen strafvervolging zal instellen.

3.3. Op 13 augustus 2014 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen en de tweede verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete.

3.4. Op 21 augustus 2014 tekenen de verzoekende partijen bezwaar aan tegen die beslissing.

Op 1 december 2014 vindt een hoorzitting plaats.

Op 23 december 2014 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen en de tweede verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete. Deze beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

3.5. Op 13 januari 2015 stellen de verzoekende partijen tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse regering.

Op 10 maart 2015 vindt een hoorzitting in beroep plaats.

Op 20 april 2015 beslist de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen en de tweede verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete. Die beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de

verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 60, §§ 2 en 3, van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’ (hierna: het aslastendecreet).

Zij wijzen erop dat deze bepalingen vervaltermijnen bevatten voor het opleggen van de administratieve geldboete na “verzet” en in beroep. Volgens de verzoekende partijen werden die termijnen niet gerespecteerd.

5. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie “volharden” de verzoekende partijen “in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

6. Wat de ontvankelijkheid van het middel betreft, dient in de eerste plaats erop te worden gewezen dat artikel 60, §§ 2 en 3, van het aslasten-decreet, reeds was opgeheven toen de beslissing na bezwaar van 23 december 2014 en de bestreden beslissing op 20 april 2015 werden genomen.

In zoverre het middel berust op de schending van opgeheven decreetsbepalingen dient het als niet-ontvankelijk te worden verworpen.

Ten overvloede, in zoverre het middel zou moeten worden geacht te zijn afgeleid uit een schending van de vervaltermijnen, bepaald in het op de voorliggende zaak van toepassing zijnde artikel 19, §§ 2 en 3 van het decreet bijzonder wegtransport, dient te worden vastgesteld dat het middel is beperkt tot de blote bewering dat de termijnen niet werden gerespecteerd, en dat bovendien uit het administratief dossier geen schending van die vervaltermijnen blijkt.

7. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partijen voeren in het in het tweede middel de schending aan van artikel 6 van het verdrag van 6 november 1950 ‘tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden’ (hierna: EVRM).

De verzoekende partijen stellen dat de administratieve geldboete die wordt opgelegd wegens inbreuken op het aslastendecreet een straf is in de zin van artikel 6 EVRM. Volgens de verzoekende partijen voldoet de bestreden beslissing op verschillende punten niet aan de vereisten van artikel 6 EVRM.

De verzoekende partijen zijn in de eerste plaats van mening dat de bestreden beslissing artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM schendt, doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij het verhoor door de wegeninspecteurs niet kon laten bijstaan door een advocaat. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) – meer bepaald het arrest van 27 november 2008 in de zaak *Salduz t. Turkije* – leiden de verzoekende partijen af dat de verdachte vanaf het eerste verhoor moet worden bijgestaan door een advocaat en de rechten van verdediging onherstelbaar geschaad worden wanneer

in een strafprocedure gebruikgemaakt wordt van incriminerende verklaringen die zonder de bijstand van een advocaat werden afgelegd. Bovendien had de Wegeninspectie de vrachtwagenbestuurder vóór het verhoor moeten informeren over zijn recht om te zwijgen en zijn recht op bijstand van een advocaat ("cautieplicht"). De verdachte kan geen afstand doen van zijn recht op bijstand van een advocaat, zonder vooraf over zijn rechten te zijn geïnformeerd. De verzoekende partijen wijzen er voorts op dat de rechtspraak van het EHRM bindend is en rechtstreekse werking heeft. In een arrest van 13 oktober 2009 in de zaak *Dayanan t. Turkije* is het EHRM nog een stap verder gegaan, aangezien het Hof daarin tot een schending van artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM besloot wegens afwezigheid van de toegang tot een advocaat bij het verhoor, hoewel de betrokkene geen voor hem belastende verklaringen had afgelegd. Uit dit arrest leiden de verzoekende partijen af dat wanneer de vrachtwagen-bestuurder zich niet door een advocaat kon laten bijstaan en niet aan de cautieplicht is voldaan, geen administratieve geldboete kan worden opgelegd. De verzoekende partijen zijn bovendien van mening dat de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd om de argumentatie van de verzoekende partijen te verwerpen niet overtuigend zijn. In de bestreden beslissing wordt immers ten onrechte gesteld dat de vrachtwagenbestuurder niet gearresteerd was of formeel verhoord werd. De rechtspraak van het EHRM maakt immers geen onderscheid tussen verschillende categorieën van verhoor en de vrachtwagen-bestuurder legde een verklaring af die in het kader van de strafprocedure en de bestuurlijke procedure als bewijs kon worden gebruikt. Vervolgens is het argument dat de vrachtwagenbestuurder de mogelijkheid had om beroep te doen op juridische bijstand onjuist, omdat niet aan de cautieplicht was voldaan en de vrachtwagenbestuurder bijgevolg niet met kennis van zaken een verklaring kon afleggen. Ten slotte wijzen de verzoekende partijen ook het argument af dat de beslissing niet op de verklaringen van de vrachtwagenbestuurder gesteund was, aangezien de vraag of die verklaringen bij de bestreden beslissing hebben doorgewogen in het licht van het arrest Dayanan naast de kwestie is, wanneer blijkt dat het recht op bijstand van een advocaat en de cautieplicht werden geschonden.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 6, § 1, EVRM werd geschonden, doordat hen het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie werd ontzegd. Uit een arrest van 11 juni 1986 van het Hof van Cassatie moet volgens de verzoekende partijen worden afgeleid dat de rechten die door artikel 6 EVRM worden gewaarborgd niet alleen gelden bij het opleggen van de strafsanctie, maar ook tijdens het onderzoek. De wegeninspecteurs kunnen echter niet als onpartijdig en onafhankelijk worden beschouwd. Bovendien zijn ook de wegeninspecteur-controleur en de minister geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Ten slotte kan ook de Raad van State niet als een volwaardige rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM worden beschouwd, aangezien deze enkel over een vernietigingsbevoegdheid beschikt en geen volle rechtsmacht heeft. Zo hierover twijfel bestaat, dient volgens de verzoekende partijen een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld.

De verzoekende partijen zijn voorts van mening dat artikel 6, § 1, EVRM wordt geschonden doordat de bestuurlijke procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete niet openbaar is.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen dat artikel 6, § 3, (d), EVRM werd geschonden, doordat bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete geen mogelijkheid bestaat om getuigen te ondervragen. Volgens de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing naast de kwestie geantwoord dat niet werd gevraagd om een getuige te horen. Aangezien er daaromtrent niets in het aslastendecreet is geregeld, is het immers volgens de verzoekende partijen niet mogelijk om getuigen te horen.

9. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM werd geschonden, doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij het verhoor niet door een advocaat kon laten bijstaan. Hoewel de vrachtwagenbestuurder formeel niet werd

gearresteerd, is er volgens de verzoekende partijen toch minstens sprake van een feitelijke vrijheidsberoving, zodat hem een effectieve toegang tot een advocaat moest worden verleend.

Wat de grief dat zij geen toegang hebben tot een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie betreft, merken de verzoekende partijen op dat op grond van artikel 60, § 4, van het aslastendecreet een vergoeding moet worden betaald om tot het hoger beroep te worden toegelaten en dat aldus een financiële drempel wordt opgeworpen. Bovendien vertraagt de bestuurlijke fase de mogelijkheid om beroep te doen op een onpartijdige en onafhankelijke instantie, waardoor de bescherming die artikel 6 EVRM biedt, wordt uitgehold.

De verzoekende partijen wijzen er ten slotte op dat de verwerende partij niet betwist dat de bestuurlijke procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete, en in het bijzonder de behandeling van de zaak tijdens de hoorzitting, niet openbaar verloopt. Het aslastendecreet voorziet ook niet in de mogelijkheid om getuigen te ondervragen.

10. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nog dat er een recht op bijstand bestaat voor alle misdrijven waarvoor een vrijheidsbenemende straf kan worden opgelegd ook al werden de personen niet van hun vrijheid beroofd. Gezien de hoogte van de geldboete in vergelijking tot het inkomen van de vrachtwagenbestuurder, menen zij dat de in deze zaak opgelegde administratieve geldboete wel degelijk een vrijheidsbenemende straf is. In die omstandigheden mocht het recht op bijstand van een advocaat, minstens de mogelijkheid tot het hebben van een voorafgaand vertrouwelijk telefonisch overleg, volgens haar niet onthouden worden. Zij verwijzen naar de richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 ‘betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming’,

die werd omgezet in nationaal recht via de wet van 21 november 2016 ‘betreffende bepaalde rechten van personen die worden verhoord’.

Beoordeling

11. De verzoekende partijen doen in dit middel samengevat de volgende grieven gelden, die zij pogen in te passen in een miskenning van diverse aspecten van artikel 6 EVRM:

- de vrachtwagenbestuurder kon zich bij het eerste verhoor niet laten bijstaan door een advocaat (art. 6, § 3, (c), EVRM *juncto* art. 6, § 1, EVRM);
- er wordt aan de verzoekende partijen het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie ontzegd zowel in de bestuurlijke procedure als nadien bij de Raad van State (art. 6, § 1, EVRM);
- de bestuurlijke procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete is niet openbaar (art. 6, § 1, EVRM);
- bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete bestaat geen mogelijkheid om getuigen te ondervragen (art. 6, § 3, (d), EVRM).

Elk van de door de verzoekende partijen in deze zaak aangevoerde grieven werd in het recente verleden reeds meerdere malen onderzocht door de Raad van State en telkenmale verworpen. Ook de met het onderzoek van de zaak belaste auditeur heeft deze grieven opnieuw in zijn verslag met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, met inbegrip van de rechtspraak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, het Grondwettelijk Hof, het Hof van Cassatie en de Raad van State, op omstandige wijze onderzocht en verworpen. De Raad van State ziet in de voorliggende zaak geen grond om tot een ander besluit te komen. Er wordt dan ook geoordeeld zoals volgt.

12. Wat de eerste grief met betrekking tot het recht van de vrachtwagenbestuurder op bijstand van een advocaat bij het eerste zo beweerde “verhoor” tijdens de wegcontrole betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat dit recht niet bij gelijk welke verzameling van inlichtingen en bewijs-

elementen die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, ontstaat, maar slechts bij het effectieve verhoor van een verdachte (EHRM 27 november 2008, *Salduz t. Turkije*, nr. 36.391/02, EHRM 13 oktober 2009, *Dayanan t. Turkije*, nr. 7.377/03, EHRM 18 februari 2010, *Zaichenko t. Rusland*, nr. 39.660/02; zie ook GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013, overw. B.5.5 en Cass. 23 november 2010, *RW* 2011-12, 308-314, concl. P. Duinslaeger).

Te dezen heeft de Wegeninspectie bij het opstellen van het aanvankelijke proces-verbaal op 14 mei 2014 inlichtingen verzameld onder meer over de aard van het transport en de identiteit van de vrachtwagenbestuurder, de eerste verzoekende partij, die de werknemer was van de tweede verzoekende partij. Zij hebben deze laatste een schriftelijke vragenlijst laten invullen waarin beperkte informatie werd gevraagd en waarbij niet wordt betwist dat de vrachtwagenbestuurder op geen enkel ogenblik van zijn vrijheid werd beroofd en na de wegcontrole mocht beschikken en zijn rit met zijn voertuig kon verder zetten.

Uit het voormelde proces-verbaal blijkt ook dat de Wegeninspectie de asoverlading heeft vastgesteld met een door de metrologische dienst gecontroleerde asweger. De overlading *an sich* wordt door de verzoekende partijen niet betwist. De wegeninspecteurs vermeldden tevens de identiteit van de vennootschap die burgerlijk aansprakelijk is voor de overlading, zijnde de tweede verzoekende partij. Een afschrift van dit proces-verbaal en een vragenlijst werden aan de tweede verzoekende partij toegezonden. Deze had aldus de mogelijkheid om een advocaat te raadplegen na ontvangst van deze documenten. Zowel tijdens de bezwaarprocedure als in het georganiseerd bestuurlijk beroep mochten de verzoekende partijen zich laten bijstaan door een advocaat van hun keuze, van welke bijstand zij ook blijken te hebben genoten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat het de materiële vaststellingen in verband met de overlading zijn en niet de verklaringen van de vrachtwagenbestuurder die ten grondslag liggen aan de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete.

Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt ten slotte dat er sprake is van enige vorm van misbruik of dwang op de persoon van de bestuurder van het voertuig, zodat deze zich op geen enkel moment in een kwetsbare positie bevond.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat het loutere feit dat de vrachtwagenbestuurder bij de wegcontrole door de wegeninspecteurs niet reeds de bijstand genoot van een advocaat, volstaat om te oordelen dat artikel 6, § 3, (c), EVRM, dat aan "eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld" het recht verleent "zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman", zou zijn geschonden.

De eerste grief wordt verworpen.

13. Ook wat de tweede grief met betrekking tot het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie betreft, heeft de Raad van State reeds in talrijke arresten geoordeeld dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de bestuurlijke instanties die de overlading vaststellen en de administratieve geldboete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, § 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de bestuurlijke overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met "volle rechtsmacht", in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat (EHRM 17 april 2012, *Steiniger t. Oostenrijk*, nr. 21.539/07, § 46). Tegen de beslissing van de minister kunnen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, EVRM werd ook reeds in talrijke arresten van de Raad van State aangenomen en bevestigd door het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (GwH, 18 februari 2016, nr. 25/2016, overw. B.40.1 en overw. B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, *Arr. Cass*. 2009, nr. 584).

De verzoekende partijen vragen dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld, die zij evenwel niet zelf aanbrengen. Gelet onder meer op voornoemde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, is er geen aanleiding om een prejudiciële vraag te stellen.

De verzoekende partijen voeren in hun memorie van wederantwoord aan dat hun recht om zich tot een rechter te wenden, wordt belemmerd door de financiële drempel bepaald in artikel 60, § 4, laatste lid, van het aslastendecreet en dat de mogelijkheid tot uitoefening van dat recht bovendien wordt vertraagd door de verplichting om vooraf een bestuurlijk beroep in te stellen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van deze pas in de memorie van wederantwoord aangebrachte subgrieven en de onjuiste verwijzing naar de voormelde reeds opgeheven bepaling van het aslastendecreet, volstaat het vast te stellen dat het door artikel 6, § 1, EVRM gewaarborgde recht van toegang tot een rechter niet inhoudt dat een verzoekende partij aan geen enkele voorwaarde om in rechte te treden mag worden onderworpen. Een financiële drempel is op zich niet onverenigbaar met dat recht. Blijkens het thans geldende artikel 19, § 4, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport is het beroep bij de Vlaamse regering slechts ontvankelijk als blijkt dat de betrokkene een vergoeding voor dossierkosten heeft betaald. Deze vergoeding bedraagt 75 euro. Een dergelijke beperkte vergoeding kan niet worden aangemerkt als een onoverkomelijke financiële drempel die de verzoekende partijen zou verhinderen om op te komen voor hun rechten. Voormelde vergoeding is evenmin buiten verhouding tot het ermee nagestreefde doel: namelijk een vergoeding voor de dossierkosten. Bovendien bepaalt artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport uitdrukkelijk dat de vergoeding “altijd [zal] worden terugbetaald als de administratieve boete volledig vervalt nadat het beroep is ingesteld”. Het recht op toegang tot de rechter wordt door de betrokken dossierkostenvergoeding aldus geenszins belemmerd.

Artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport voorziet voorts in voldoende waarborgen opdat de bestuurlijke procedure met de vereiste spoed zou worden afgehandeld en het recht op toegang tot de rechter niet nodeloos wordt belemmerd. Wanneer tegen de aanvankelijke beslissing van de wegeninspecteur-controleur bezwaar wordt ingesteld en vervolgens tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur beroep bij de Vlaamse regering wordt ingesteld, wordt de beslissing waarbij de administratieve geldboete werd opgelegd, geschorst. De administratieve geldboete vervalt stilzwijgend indien de beslissing na bezwaar van de wegeninspecteur-controleur niet binnen dertig dagen na de hoorzitting aan de overtreder wordt meegedeeld. Hetzelfde geldt indien de beslissing in beroep van de bevoegde minister niet binnen vier maanden na het instellen van het beroep aan de overtreder wordt meegedeeld.

De argumenten van de verzoekende partijen in verband met het belemmeren van het recht om zich tot een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie te wenden, missen aldus feitelijke grondslag.

De tweede grief wordt verworpen.

14. Wat de derde grief betreft dat de bestuurlijke procedure niet openbaar is, kan worden volstaan met de vaststelling dat bij de Raad van State de openbare behandeling gegarandeerd is.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang de verzoekende partijen hebben bij de vierde grief dat zij niet over de mogelijkheid zouden beschikken om getuigen te verhoren. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoekende partijen zouden hebben verzocht om het horen van getuigen, laat staan dat een dergelijk verzoek door de verwerende partij zou zijn geweigerd. Bovendien sluit artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport niet uit dat in de bestuurlijke procedure getuigen zouden worden gehoord indien dit noodzakelijk zou blijken.

De derde en vierde grief worden verworpen.

15. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. De verzoekende partijen voeren in een derde middel aan dat artikel 56 van het aslastendecreet het legaliteitsbeginsel in strafzaken en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Daarnaast voeren zij de schending aan van artikel 56 van het aslastendecreet.

De verzoekende partijen menen dat artikel 56 van het aslastendecreet het legaliteitsbeginsel in strafzaken schendt, doordat uit de tekst van die bepaling niet blijkt wat onder het begrip “het bij goedkeuring vastgestelde maximum” moet worden verstaan en de rechtsonderhorige niet kan weten waarop dit begrip slaat.

Vervolgens menen de verzoekende partijen dat er een discriminatie bestaat ten nadele van de Belgische voertuigen en hun bestuurders, aangezien het mogelijk is dat in België buitenlandse voertuigen rijden met hogere asgewichten dan die waarvoor zij in het land van herkomst ingeschreven zijn.

De verzoekende partijen zijn ten slotte van mening dat de wegeninspecteurs het bij de goedkeuring vastgestelde maximum niet op correcte wijze hebben nagekeken, aangezien uit het proces-verbaal blijkt dat zij dat gegeven hebben overgenomen van de technische fiche van het voertuig, het identificatieverslag, het identificatieplaatje of het inschrijvingsbewijs, terwijl het correcte document, namelijk het proces-verbaal van goedkeuring, nergens wordt vermeld en de verbalisanten dat document niet hebben nagekeken.

17. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie “volharden” de verzoekende partijen “in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

18. In de eerste plaats dient bij het onderzoek van dit middel erop te worden gewezen dat het aslastendecreet was opgeheven op het ogenblik dat de inbreuk werd vastgesteld op 14 mei 2014.

In zoverre het middel is afgeleid uit de schending van een opgeheven decreetsbepaling is het niet ontvankelijk.

In de mate dat zou moeten worden verondersteld dat de verzoekende partijen in dit middel de schending willen aanvoeren van het met artikel 56 van het aslastendecreet overeenstemmende artikel 3, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport, dient erop te worden gewezen dat deze bepaling niet het in dit middel gelaakte begrip “het bij de goedkeuring vastgestelde maximum” herneemt.

Artikel 3, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport maakt daarentegen gewag van “het toegestane maximum”. In de mate dat de in dit middel aangebrachte kritieken betrekking zouden hebben op dat begrip, kan het volgende worden opgemerkt.

19. De in dit middel aangevoerde grieven werden in het recente verleden reeds meerdere malen verworpen door de Raad van State. De Raad van State ziet in de huidige zaak geen grond om tot een ander besluit te komen. Er wordt dan ook volstaan met te verwijzen naar de volgende vaststellingen in het auditoraatsverslag, die geheel worden bijgevallen:

> “Het behoort niet tot de rechtsmacht van het Auditoraat en de Raad van State om de bepalingen van het [decreet bijzonder wegtransport] te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken. Dergelijke toetsing komt enkel aan het Grondwettelijk Hof toe. De verzoekende partijen

stellen niet voor om terzake een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof en zij komen in hun uiteenzetting in het verzoekschrift over de miskenning van het wettigheidsbeginsel niet verder dan het formuleren van een aantal opmerkingen bij een artikel –dat overigens de oude aslastenregelgeving 1998 betreft– van K. VANSCHOREN, 'Het Aslastendecreet – Materieel element van het misdrijf', *VAV* 2006, 478, zonder daarbij die opmerkingen op pertinente wijze te betrekken op de bestreden beslissing. De verzoekende partijen geven overigens geen repliek op de exceptie van de verwerende partij dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is. In dat licht is er volgens het Auditoraat te dezen geen reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

[…] Er dient te worden opgemerkt dat zowel voor de bestuurders van in België ingeschreven voertuigen als voor de bestuurders van in het buitenland ingeschreven voertuigen het verbod geldt om het wegdek te beschadigen door zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder een van de assen het toegestane maximum, met meer dan 5 procent overschrijdt. Op dit vlak dient aldus geen ongelijke behandeling te worden vastgesteld.

Artikel 32*bis*, 1.4, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 'houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen' (hierna 'KB Technische Eisen') bepaalt de maximaal toegelaten massa en asdruk voor voertuigen.

Wat betreft de in het buitenland ingeschreven voertuigen bepaalt artikel 2, § 4, van het KB Technische Eisen:

> '§4. De in het buitenland ingeschreven motorvoertuigen moeten, om in België tot het verkeer op de openbare weg te worden toegelaten, voldoen aan de technische eisen opgenomen in de Internationale conventie inzake het wegverkeer.
>
> Dit geldt eveneens voor de buitenlandse aanhangwagens die erdoor getrokken worden of die getrokken worden door een in België ingeschreven motorvoertuig.
>
> Op gebied van massa's en afmetingen moeten deze voertuigen voldoen aan de bepalingen van artikel 32bis.'

Het middel gaat er bijgevolg ten onrechte van uit dat artikel 3, tweede lid, van het [decreet bijzonder wegtransport] inzake de maximaal toegelaten massa een onderscheid maakt naargelang het voertuig in België of in het buitenland is ingeschreven.

[…] De weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal van 14 mei 2014 is gevoegd vermeldt de MTM (maximaal toegelaten massa) van de trekker, de oplegger en de totale sleep, en bovendien ook de MTM onder elk van de assen. Het proces-verbaal vermeldt onder het opschrift 'inlichtingen met betrekking tot de weegbon' eveneens:

> '* De maximale toegelaten massa (cfr. eerste kolom van de weegbon) van de assen, van het voertuig en eventueel van de sleep, zijn overgenomen van de technische fiche, of van het identificatieverslag, of van het inschrijvingsbewijs van het

voertuig.

* De maximale toegelaten massa van de assen worden ingevoerd indien deze voorkomen op één van de vorige documenten of op het identificatieplaatje.'

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verbalisanten door uit te gaan van één van die gegevens het toegestane maximum van de massa op de grond onder een van de assen onjuist zouden hebben bepaald. Zij brengen geen enkel element in het debat waaruit zou blijken dat het voertuig niet de maximale toegelaten massa heeft die bij het opstellen van het proces-verbaal door de verbalisanten in aanmerking werd genomen."

20. Het middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. De verzoekende partijen voeren in een vierde middel aan dat het moreel bestanddeel van de inbreuk niet deugdelijk gemotiveerd is, nu in de motivering van de bestreden beslissing alleen een aantal stijlformules worden gehanteerd "dewelke niet voldoen aan de materiële motiveringsplicht, zoals opgelegd door de Wet Motivering Bestuurshandelingen".

22. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie "volharden" de verzoekende partijen "in het geformuleerde middel".

Beoordeling

23. Het vierde middel beperkt zich tot het inroepen van de "materiële motiveringsplicht" en de blote bewering – die dan weer klaarblijkelijk op een miskenning van de formelemotiveringsplicht berust – dat de motivering terzake het moreel bestanddeel van de inbreuk louter uit "stijlformules" zou bestaan.

In dat licht kan worden volstaan met de vaststelling dat de

motivering opgenomen in de bestreden beslissing niet uit een loutere stijlformule blijkt te bestaan en dat de bestreden beslissing wel degelijk berust op afdoende materiële motieven die op behoorlijke wijze uit het administratief dossier blijken en die het opleggen van een administratieve geldboete aan de eerste verzoekende partij en het burgerrechtelijk aansprakelijk stellen van de tweede verzoekende partij naar behoren kunnen dragen.

24. Het vierde middel wordt verworpen.

V. Deskundigenonderzoek

25. In het besluit van het verzoekschrift vragen de verzoekende partijen “een deskundigenonderzoek te bevelen naar de diverse factoren die meespelen bij het ontstaan van wegbeschadiging door overlading”.

26. Er blijkt niet hoe een dergelijk onderzoek noodzakelijk of nuttig zou kunnen zijn bij het onderzoek van de door de verzoekende partijen aangevoerde middelen tot nietigverklaring.

Er is dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek om een deskundigenonderzoek te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 januari 2018, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

bijgestaan door

Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Greta Scheveneels **Dierk Verbiest**